

че отъ *шраканието на мислитъ просвѣта истината*. Тая французска пословица, ще се съгласи всѣкий, е много поучителна. И наистина, колко по-арѣвъ бива единъ законъ, когато се приеме слѣдъ като се е говорило по-вече и противъ него.

Ето що четемъ въ „*Энциклопедический словарь*“ Брокхауза и Ефрона, (Спб., 1892, томъ VII, стр. 472): „Упрекътъ, правенъ най-често на всѣка отъ приетитъ днесъ системи на избори, е че малцинството обикновенно се затрива отъ мнозинството и остава безъ прѣдставители. Съ цѣлъ да се обезпечатъ по-добри интереситъ на малцинството, неведнѣжъ сѣ се прѣдлагали проекти за реформи въ системата на изборитъ. Отъ най-многого такъвъ проектъ, голѣма извѣстность е придобилъ проекта на англичанина *Томаса Гера*, особено защитаванъ отъ *Джона Стюарта Милля* въ книгата му за народното прѣдставителство. Исхождайки отъ мисълта, че единството на народното прѣдставителство прѣдполага единство на изборителното събрание, Геръ е заключилъ, че е необходимо да се унищожатъ всѣкиятъ изборителни окръжия. Цѣлата държава да се счита като единъ общиренъ изборителенъ окръгъ, всѣкий изборителъ да гласува отдѣлно въ полза на избрании отъ него кандидатъ, и сѣти въ всѣкиятъ гласовѣ, подадени въ полза на едно лице въ различнитъ мѣстности на територията, да се събиратъ наедно. По при такъвъ система е възможно, щото нѣкои депутати да извѣжатъ избрани съ грамадно мнозинство гласове, а много депутати да не получатъ исканото число гласове, слѣдователно ще се избѣжатъ по-малко лица, отъ кождо е трѣбало. За прѣмахване тая опасностъ, Геръ допуца евентуални избори, давайки право на всѣкий изборителъ да пише нѣколко имена въ послѣдователенъ редъ. Ако първий кандидатъ се окаже избранъ и подадени за него гласъ бѣде излишенъ, той да се смѣта даденъ за слѣдующий отъ забѣлженитъ на бюлетина кандидати. При тая система малцинството може да си обезпечи необходимото за избирание отдѣлни депутати число гласове; а мнозинството си остава обезпечено още по-добре. Освѣтъ туй, както съвършено вѣрно забѣлжава Милля, системата на Гера помага да се извѣдигатъ всѣки даровити и извѣстни хора. Такъвъ човѣкъ, участието на когото се прѣдставява въ законодателната дѣятелностъ твърдѣ цѣнна, лесно ще събере въ своя полза достатѣчно число гласове въ цѣлата държава, тогавъ когато, по случайни причини, могатъ да не го избере въ неговото изборително окръжие. Но благодарение на туй, че събирането и прилагането гласовѣ по тая система прѣдставява значителни технически мѣжнотици, до сега още нигдѣ не е станѣлъ опитъ да се уведе тая на практика. Другий проектъ на *Джона Стюарта Милля* прѣдлага да се уведе различие въ оцѣнката на подаванитъ гласове, като се гледа на висотата на образователний ценъ на изборителъ: гласътъ на образованъ изборителъ да се равнява на два или три гласа на изборителъ, които не сѣ получили образование. Такъвъ расцѣпка на стойността на гласовѣ на отдѣлни лица тогавъ е противна на установившитъ се възгледъ върху изборното право, щото много по-лесно би било, напр., да се нареди, да избиратъ всѣкиятъ учени корпорации или классове отъ себе си по-вече делегати, отъ кождо да се осмислени тая проектъ на Милля. Трѣба да поменемъ и за системата на *Лоу*, или за тѣ наречената система на *съединеното гласуване*, което прѣдоставя на всѣкий изборителъ да подаде гласа си за всѣкото число кандидати, кождо се изискватъ отъ окръжието на изборителъ или да съедини тѣзи си гласове на едно лице (ако, напр., се пада да се избѣжатъ отъ околията трима депутати, изборителъ да може или да напише на бюлетина си три лица, достойни, по неговото мнѣние, да станѣтъ народни прѣдставители, или пъкъ да напише на бюлетина си три пѣти едно и същото лице). Туй съединение на гласовѣ върху едно лице се прѣдлага съ цѣлъ да се даде на малцинството възможность да прѣкара поне единъ свой кандидатъ. Но при прилагането тая система сѣ възможни случаи да прѣобладае малцинството надъ мнозинството. Отъ другитъ по-вече или по-малко сподобливи системи може да се нарече проекта на *лорда Кернса*, който ограничава правото на изборителъ да гласува за всѣкиятъ кандидати на окръжието си въ опрѣдѣлена норма“.

Ний намираме послѣдната система най-добра и нѣ виждаме приложима на практика въ Италия.

Споредъ закона за политическитъ избори, въ Италия, както четемъ въ *La grande encyclopedie*, (t. 15, стр. 747). цѣлото кралство е раздѣлено на тогавъ изборителни колегии, щото всѣка да дава петъ народни прѣдставители, избрани тѣй: всѣкий изборителъ отива въ своята изборителна секция, каквито участъци броятъ отъ 100 до 400 изборителни, за да бѣде на всѣкий, изборителъ най-близу урната, и подава гласъ за четире кандидати, т. е. написва на бюлетина си само четире лица. По тая начинъ петти народенъ прѣдставителъ ще е всѣкога отъ малцинството, а именно ще бѣде или отъ най-многобройната оппозиционна партия, или кандидата на съединената оппозиция. Хората, разбира се, когато видѣтъ, че иматъ нужда отъ съединяване, съдружаватъ се, та поне колко годъ да спечелватъ.

У насъ нѣкои вѣстници писахъ, да сме приели *единичний способъ на избирание* (scrutin individuel или uninominal), а не *списѣчний способъ* (scrutin de liste), о който сѣ се придържали до сега нашитъ законодатели. Тоя послѣдний способъ трѣба,

да се запази и за напредъ. Не е петина, че конституцията ни налага единичний способъ: тая само опрѣдѣля, щото да нѣмаме по-вече народни прѣдставители, отъ колкото се слѣдва, като се смѣта на 20,000, респективно на 10,000 души население да се избира единъ прѣдставителъ. Ако приемемъ единичний способъ, трѣба да очакваме, щото за напредъ у насъ мнозинството ни депутати да сѣ хора, които *съ паритѣ си* или най-малко *съ мѣстното си влиание* сѣ наши вишегласне. Наумихме си една околия въ едно отъ окръжията ни, у която въ 1894 единъ *богатъ* кандидатъ, за да надвие противника си—тая околия дава единъ депутатъ, раздавалъ е на изборителитъ по половина (отрѣвана) 10 левона банкнота и се задѣжвалъ да имъ прѣдаде и другитъ половина, ако се гласувало за него. „*При индивидуалното гласуване*“, четемъ въ статията „*Выбори*“ у вишеозначеный Словаръ, „*осѣкий изборителъ по-вечето пѣти гласува въ полза на такъвъ лице, които могатъ да иматъ значение само като прѣдставители на мѣстнитъ интереси, но не на опрѣдѣлено политическо направление*“.

Ето главно какво бихме желали ний:

1) Българското Княжество отъ петъ на петъ години, т. е. слѣдъ всѣко ново прѣброяване населението, да се раздѣля чрѣвъ законъ тѣй, щото отъ всѣка изборителна околия да се избиратъ трима, или нека да е четирма народни прѣдставители за обикновенното и двойно число за великото народно събрание.

2) Всѣка изборителна околия да се раздѣля на възможни по-малки изборителни участъци. Напр., село отъ сто и по-вече къщи да съставлява единъ изборителенъ участъкъ, а градоветъ да се раздѣлятъ на тогавъ изборителни участъци, щото никой участъкъ да не брой по-вече отъ четиретотинъ изборителни.

3) Всѣкий изборителъ да отива въ центра на изборителния си участъкъ (въ училище) съ изборителната си карта, т. е. съ свѣдѣството си, че е изборителъ, и да спуща въ урната по единъ бюлетинъ, на който сѣ написани двама кандидати или трима, споредъ туй да ли ще се приеме околийтъ да даватъ по трима или по четирима депутати. Който изборителъ е написалъ на бюлетина си по-вече имена, излишнитъ слѣдующи да се не броятъ. Книжкитъ за бюлетини да сѣ на единъ форматъ и отъ еднакъвъ цвѣтъ снѣжно бѣла хартия, и всѣкий изборителъ да идва въ двора на изборителното мѣсто съ готовъ написанъ, литографиранъ или напечатанъ бюлетинъ. Онѣзи бюлетини, които не сѣ отъ узаконенъ размѣръ и отъ снѣжно бѣла хартия да се считатъ недействителни. Не ще е вѣкъ, да се узакони, щото надѣлжитъ кметове да се задѣжватъ, подъ страхъ на наказание съ глоба или затворъ, да раздаватъ на всѣкий изборителъ подъ расписка, вземена въ единъ регистръ, съ изборителната карта и единъ листъ за бюлетинъ, а (ако се приеме да се допушатъ и печатни бюлетини), по единъ пликъ, носящъ общинский печатъ, въ който пликъ да си туря всѣкий изборителъ бюлетина, прѣди да го спуща въ урната.

4) Изборителнитъ списѣци да се напечатватъ въ брошурки и продаватъ по най-евтина цѣна на всѣкий желающъ, напр., смѣтано по 50 етогинки най-скѣпо за всѣки 1000 изборителни. (Това се вмѣни въ обязанностъ чрѣвъ сега дѣйствующий законъ на вѣка Окрѣжна Постоянна Комиссия, но не знаемъ още нито да се е попълнила тая длъжность, нито нѣкой прокуроръ да е повдигналъ дѣло за това).

5) Изборителното бюро за всѣкий изборителенъ участъкъ да се състои отъ петима души, избрани по тайно гласоподаване въ съединеното присѣствие на сѣдитѣ въ града и на кметовѣтъ отъ околията. За въ окръжний градъ бюрата да се избиратъ, сѣщо по тайно гласоподаване, отъ всѣкиятъ сѣди на общитѣ и мирови сѣдилища, отъ кмета и прѣдѣлителя на окръжната постоянна комиссия, и въ двата случая, измежду пълнограмотнитъ на български изборителни въ цѣлата изборителна околия,

6) Сѣщия денъ, когато се произведе избора, участковитъ бюро да прѣброяватъ публично бюлетинитъ и да изброяватъ числото на гласовѣтъ, които е получилъ всѣкий кандидатъ въ участъка, като излагатъ всичко въ протоколъ, написанъ и подписанъ отъ членовѣтъ на бюрата и пожелавшитъ присѣтствующи при прѣброяването изборителни, въ два екземпляра, отъ които една да оставатъ на мѣстний общинский кметъ, а другий незабавно да донасятъ въ центра на изборителната околия, гдѣто най-късно на вторий денъ да се държи съединено публично засѣдание отъ всѣкиятъ бюро и се прогласѣтъ избранитъ. По-нататъкъ да се поставя, както е наредено въ сега дѣйствующий изборителенъ законъ, койго се почти неразличава отъ по-предшнитъ ни, освѣтъ гдѣто прѣдписва, щото бюлетинитъ, за по-вѣрно запазване, да се запечатватъ въ мошама.

1) За да не остава ненаказанъ никой, който е извършилъ прѣсѣжплението въ нѣко изборъ, нека се узакони, както е въ Румѣния, щото когато надѣлжитъ прокурори не намиратъ основание да възбудѣтъ углавно прѣсѣдване, да могатъ да замѣнятъ прокурорскитъ надзоръ десетъ изборителни съ всѣкиятъ права на общественный обвинителъ, и — което е желателно, за всѣкакви прѣсѣжплениа, да може да се възбуди углавно прѣсѣдване срѣщу кое да било длъжностно лице (освѣтъ министритъ) безъ искание разрѣшение отъ началството.

Ний най-много държимъ на туй: да *гласува осѣ-*

кий изборителъ за по-малко кандидати, отъ колкото депутати се искатъ; поне 25% да има въ всѣка камара оппозиционни елементи.

Кр. Ив. Мирский.

Положението на българинтъ въ Добруджа.

(Писмо изъ Тулча)

Многоуважаемый г-нъ Редакторе!

Азъ съмъ увѣренъ, че Вий ще имате любовността да помѣтите въ вѣстникътъ си слѣдующитъ редове, които исхождатъ отъ сърдце прѣпълнено съ ектеръ, жалостъ и страдание, тогавъ по-вече, че това, което азъ пишѣ и чувствувамъ, е изражение на общото настроение на чувството, владѣюще между всѣки българинъ живущи въ много-страдалната и подчинена подъ чуждо иго частъ отъ България—Добруджа, най-вече въ г. Тулча.

Незнамъ отъ къдѣ и съ какво да започна описанието на нашето печално съществуване въ чисте българскитъ г. Тулча, понеже не е останало страна и качество отъ нашата българска народностъ, която да не е била оскърбявана, прѣсѣдвана и умивана, за това азъ ще се ограничѣ, за сега, само съ общи бѣлѣжки и съобщения.

Щомъ се получихъ тука първитъ извѣстия за македонското въстание, движение, тукашнитъ власи започнахъ все по-често и по-често да ни обесиватъ съ подигравателни зависти, които нищо друго не крияхъ въ себе си, освѣтъ завистьта за успѣхътъ на българскитъ въстанници съ турскитъ войски и башибозуци; тѣ не крияхъ и не откъвахъ, че македонското движение и успѣхитъ на българскитъ въстанници, прѣдвождани отъ храбри и интелигентни войводи-офицери, е отъ голѣма полза въобще за българското дѣло на Балканскитъ полуостровъ и въ частности за Македония. Тѣ ясно виждахъ, че когато дойде време за война и дѣлежъ на Македония, то българитъ ще иматъ най-голѣми законни претенции, едно защото македонското население се състои отъ чисти българи и друго защото само България е дала жъртви за освобождението на Македония отъ тежкото робство. Всѣки разсѣждения и обетоятелства карахъ власитъ отъ денъ на денъ да ставатъ по-чужди, по-завистливи, и когато разсѣждавахъ така тѣ, по аналогия, неволно дохождахъ и до въпросътъ за Добруджа: каква е тя, чия е тя, завладѣна ли е тя окончателно за Романия или не? Всѣки тия разсѣждения често ги заставлявахъ да видятъ призрактъ на българскитъ завоевателенъ мечъ въ равнитъ полета на Добруджа и въ различнитъ по-голѣми градове на Добруджа. Тѣ търсихъ само прѣдлогъ да обявятъ война на живото или смъртъ на всичко това, което е българско или дава помѣтъ за българско. Убийството на Стамбулова имъ даде единъ прѣдлогъ за експлоатироване, въ своя полза подигането на българскитъ въпросъ, за Македония, за Добруджа и т. н., но този прѣдлогъ бѣше недостатѣченъ за да могатъ да наложатъ рѣка върху българчината въ Добруджа. Но глдна кокошка за просо сънува, и ето ти че цѣлъ заговоръ открихъ власитъ въ Кюстенджа противъ държавний имъ строй, и ето ти че всичко влашко, младо и старо, богато и сиромашко, подскокнѣ отъ радостъ деветъ педи на високо, деветъ леги на широко, че дойде време и настѣпа удобний моментъ за искоренението и умъртвението на българскитъ народъ въ Добруджа. Влашкитъ лгави заканвания, тѣхнитъ мамалигарски храбрости се расточавахъ и по каменета, и по улици и по частни домове; Българинтъ станѣ за прѣцѣлна точка на обвинения въ неблагодарность, на варварство, на невѣжество, на свирѣность и т. н., но само не охотникъ до мамалигата и мисирчитъ пера. Наврѣдомъ ний бивахме оскърбявани, подигравани и въ случай на защита или самоотбрана намъ бивахъ показвани полицейскитъ участъци или прѣдѣлитъ на българското княжество. Често пѣтти ний бивахме принудени да мѣчимъ и смиренно да се отеглюваме отъ тѣхнитъ несносни хвалби или заканвания, защото защитаванието на народното досгоинство извиква у влашката нравственность по-добрѣнието за принадлежность въ революционний комитетъ, който ще освобождава (?) Добруджа отъ власитъ. Кюстендженската „уйдурма“ много скѣпо коштува на всѣки българинъ въ Добруджа: подъ прѣдлогъ на по-добрѣние за участие въ загонара, власитъ не на едно училищно настоятелство и не на единъ учитель правихъ различни снѣнки въ тѣхното съществуване. Тука даже се помѣчихъ да съдадатъ такива слухове за неблагонадѣжность къмъ властѣта, щото искахъ да расгурѣтъ училищното настоятелство и да испѣдѣтъ нѣколко учителя, чрѣвъ което да могатъ да постигнатъ завѣтната си мечта: затварението на българскитъ училища въ Добруджа; и ний вѣрваме, че българското правителство ако не впуши на влашкото тона, което трѣба, то власитъ кога и да е ще успѣхатъ въ लोकнитъ си и поработяюща намѣрениа. Като се откри мнѣния загонаръ въ г. Кюстенджа, тукашната полиция усили енергически своята тайна и явна дѣятелность; въ полицията бѣхъ викани нѣколко видни младежи за расчитвания по това дѣло и даже имаше заканвания за арестування и сѣдѣ. Но тайната полиция (шпониитъ) по-старателно си извършва работата, защото цѣлъ денъ обитаватъ кафенета и др. публични мѣста и каквото чуѣтъ

веднага се занаяс тамъ, гдѣто трѣбва. Благодарения на тая тѣхна дѣятелност на много български направени обиски и различни неприетности. Подобни такива приключения има много, но ний считаме за излишно тѣхното изложение, защото явихме ви, че правимъ общо описание. Отъ всички тѣ дѣяния на, власитѣ българитѣ сѣх потопени въ голѣмо униние и неизвѣстностъ за бъдѣщето си. Тука българитѣ твърдѣ много се удивляватъ и не могатъ да си обяснятъ хладнокрѣвнето на българитѣ въ княжеството спрямо насъ, които чезнемъ и сме близко до опасността на исчезване и прѣтопяване въ вонещото влашко блато. Неужели партизанскитѣ страсти и борби у насъ не могатъ да ни оставятъ минута свободни, която да отдадете на благородни и братски размислене за нашето западане и уцѣляване, като частъ отъ българскитѣ народъ? неужели нашето печално съществуване не може да покърти вашитѣ братски сърдѣца и чувствата за да ни се притечете на помощъ и ни съгрѣбите съ братската обичъ и ни ободрите за борба съ „влаха“? Грѣхътъ за нашето исчезване отъ Добруджа ще се отдаде по-вече на насъ, отъ колкото намъ. Братия, побързайте съ духовна и материално помощъ и ни спасѣте, до като не е станало късно.

„Поробень българинъ“.

Сжединението на Тохтабата и обожателтъ на нейния талантъ.

Колкото пѣти сме хдили на вѣсѣданията на тукашния окръженъ сѣдъ, толкова по-вече сме дождавали до заключението, че всѣкий добросѣветенъ гражданинъ трѣбва най-малко единъ пѣтъ въ мѣсеца да посѣщава съдебната зала на нашия окръженъ сѣдъ, за да може да се държи приблизително въ характера на прѣтѣжленията, които се извършватъ у насъ и за да може всѣкой слушатель да си състави понятие, както за дѣятелността на нашитѣ сѣдници, така сѣщо и за нравственитѣ обликъ на адвокатитѣ при тукашния окръженъ сѣдъ. Всѣко едно дѣло въ сѣда може да наведе внимателния слушатель къмъ много явления отъ социалния ни животъ и да ни освѣтли за нравственитѣ уровенъ на окръжающата го сѣда. Всѣко едно съдебно дѣло и разбирателство съдържа въ себе си толкова обществени елементи за обичаитѣ и живота на една страна, цѣто тѣ често могатъ да освѣтлятъ човѣка, който никакъ не е запознатъ съ нравственитѣ и духовнитѣ строй на тази страна, въ която се е извършилъ обектътъ на прѣтѣжлението. Подобно едно дѣло, което е отъ голѣмъ общественъ характеръ и значение, се разглежда на 5-й Октомврий въ тукашния Окръженъ Сѣдъ, въ неговото углавно отдѣление. Разглежда се дѣлото на извѣтната Тахтаба — Милиграмовъ — Драмовъ, която въ Стамбулово врѣме правѣше и дигаше толкова воничъ шумъ по причина на нейното воничо естество. Съществуването на дѣлото се състои, както е извѣстно на многото, въ това че неговата вонича милостъ г-нъ Драмовъ е избѣгвалъ до день днешенъ да испъдни най-свѣтата си длъжностъ като българинъ гражданинъ — воинската повинностъ, която не само че не се гледа въ днешно врѣме като тебѣга, но и като най-благороденъ и обезателенъ човѣчески дългъ спрямо сѣдѣщата, въ която живѣе всѣкий единъ надлежачъ на нейната свята тяжесть. Горѣпоменатата милостъ, подъ различни прѣдлози, и прикриванъ съ различни благовидни и благородни прѣдлози се е отклонявалъ отъ постъпването въ редоветѣ на армията ни, до като е прѣминѣлъ 30 годишна възрастъ, и слѣдъ като е напълнилъ тая бракована за армията възрастъ той едвамъ се е явилъ прѣдъ Старо-Загорската военна комисиѣ, което е било въ 1891 — 92 год., и макаръ той да е просрочилъ изискуемия се отъ военния законъ срокъ, той не е билъ даденъ до сега подъ сѣдъ, благодарения на това, че той е билъ на Стамбуловщината едно отъ най-отличнитѣ ренегатски дѣла. Но по силнитѣ настоявания на военнитѣ власти и чрѣвъ дълги изслѣдания едвамъ то е могло да бѣде разгледано слѣдъ много отлагания.

Тахтабата, прѣдставена на позорната скамейка на подсѣдимитѣ, стоеше умарлушена и оповорена и чрѣвъ своя воничъ видъ тя причиняваше отвръщение и повдигание на всички любонитни да ѿ видѣтъ физическата и нравственна мутра. Запитана отъ сѣдѣщитѣ, тя нахално заяви, че не се признава да е дезертирвала и че не е виновна. Тя направи различни нравствени тахтабенски движения за да се скрие изъ междинитѣ на съдебнитѣ дѣски. Тя приведе цѣлъ редъ сърдцераздирателни свѣдѣния за себе си и бѣдното си семейство и когато говорѣше, че тя е бѣгала въ Македония и Русия за да избѣгне непаразитния си дългъ — отбиванieto на воинската си повинностъ, то тя треперѣше отъ страхъ, че ще бѣде изобличена на всѣко слово, а когато тя заговори за учението си въ Русия на смѣтка на кървавия потъ на руски бѣденъ селянинъ — когато заговори че сѣщо и сестритѣ си и братията си е наредила въ рускитѣ училища на смѣтка на сѣщия кървавий потъ, то нейния гласецъ бѣше треперливъ, боязливъ и сраменъ, защото навѣрно си е спомнила съ какво е отплатила на това благодѣяние; въ този моментъ тахтабата прѣдставяваше рѣдкостно и любопитно състояние на психиката си, и най-вѣрски настроенъ човѣкъ не би се рѣшилъ да ѿ смаже съ не-

кътъ на голѣмия прѣстѣтъ на крака си — до толкова бѣше тя огкратителна и гнѣзна въ унижението на духовното си тахтабитско „азъ“. Ний нѣма да опи-сваме г-на Дранова въ неговото сѣдение, защото всѣкой, малко или много е запознатъ съ неговата политико-обществена дѣятелностъ, която намѣри най-реалистичното си изображение: 1) въ това че до като бѣше въ Русия и получаваше руска стипендия, той бѣше най-голѣмия обожателъ на руситѣ, а слѣдъ като се върна въ България и Стамбуловъ му даде хлѣбъ, то той му станѣ най-вѣрний слу-жител — като всѣкий ренегатъ; и 2) въ това че той бѣше най-малко гнѣзнен на свѣстѣта си въложи джелатеката си рѣжа върху всенароднообщитни ни архиепископъ, митрополитъ Климентъ, който му е билъ единъ отъ най-близекитѣ благодѣтели и виновникъ за неговото вѣше образование. Драмовъ е достатъчно билъ изученъ и описанъ отъ в. „Прогрессъ“ и др. вѣстници, за това ще напустемъ воничата му тваръ и ще се обърнемъ къмъ неговия обожателъ.

Г-нъ Драмовъ, види се, като е съзнавалъ своето голѣмо прѣтѣжление, не се е надѣвалъ само на себе си, но се е обѣрналъ къмъ помощта още на двама защитници, а отъ по-сетнѣ и къмъ третий. Ний нѣма да говоримъ за самозащитата на Драмова, защото колкото и да бѣше тя византийска, притворна, а на нѣкои мѣста и раболѣпна, та дано да извика милостъ у сѣдѣщитѣ, но все пакъ тя бѣше словесно сѣдѣство за неговото самосъхранение. Защитата и рѣчѣта на г-на Ангелова, колкото бѣше умѣренна и скромна, толкова бѣше тя убѣдителна и добрѣ сложена въ своя логически планъ. Той не употреби никакво насилие върху чувствата на сѣдѣщитѣ и публиката, а разчиташе само на тѣхния умъ и свѣстѣтъ. Защитата на Краева и неговата защителна рѣчъ бѣше колкото надута, цѣста, толкова и глушава, защото искусственното свързване на истѣрканъ слова и фрази и силното прѣвгракижло викание съ неумѣтна интонация никой пѣтъ не сѣ съставявали или били д брѣтъ качества на единъ защитникъ, който претендира да бѣде ораторъ.

Рѣчѣта на г-на Краева прѣдъ г. г. сѣдѣщитѣ, съдебнитѣ засѣдатели и публиката бѣше толкова цѣстогромска, глухоскроена, колкото и това че тя имаше за главна цѣлъ съ една театрална вънкашностъ, чрѣвъ безмисленни фрази, да съкруши чувствата на всички присѣтѣващи и да ги прѣдаде на плачъ и ридание, но намѣсто да причини това настроение на публиката, той извика у тѣхъ чувството на смѣхъ и прѣвѣрбие къмъ него, понеже неговата рѣчъ бѣше до невъзможностъ раболѣпна и унижаваща неговото човѣческо достоинство. Като оставяме на страна неговитѣ любовни обращения къмъ г-на Драмова (комуто прѣди год. колай да имаше душата му съ една канка вода цѣбне да одави) и приписването на него такива епитети отъ добродѣтели, гражданска доблестъ, благовѣспитаностъ и храбростъ, цѣто публиката съ недоумѣние хванѣ да гледа, да ли г-нъ Драмовъ е сѣщата тахтаба, каквато е билъ прѣди двѣ год. или не; но раболѣпството на Краева и удивлението и прѣвѣрбието на публиката достигнѣ своята апогеѣ, когато Краевъ бѣвъ ни най-малко смущение на човѣческото си достоинство произнесе: „Прѣдъ таланта на когото (Драмова) азъ се прекланямъ и за България ще бѣде най-ползненъ“; съ това си изрѣчение той порази публиката като съ грѣмъ, защото тя никой пѣтъ не допускаше, че Краевъ, колкото и да е глупъ и безъ уважение на собственото си достоинство, нѣма дойде до тамо, цѣто да се прѣклонява прѣдъ тварѣта на една вонича тахтаба; която е била осѣдена отъ всички частно българско; той се прѣклони прѣдъ този разложенъ нравственъ групъ, който е вѣлъ руски пари, а сетнѣ въ врѣме на руския гладъ, е цѣувалъ самитѣ русси; той се прѣклони прѣдъ тоя, който е сѣдѣлъ Митрополита Климента по заповѣдъ на неговитѣ крѣвни неприетели, той го е сѣдилъ, като е заглушилъ свѣстѣта си, само да бѣде повишенъ, което и сполучи; да се прѣклони човѣкъ прѣдъ таланта и честността на една тахтаба, то значи, който се прѣкланя прѣдъ неѣ, трѣбва да е нѣщо по-долно отъ тахтаба, чрѣвъ което много вѣрно се е оприличи и охарактеризира г-нъ Краевъ, като призна, че той е по-долненъ отъ тахтабата, иначе не би ѿ се кланялъ. Слѣдъ като произнесе Краевъ тази „гениална“ фраза, той продължава да произвежда много глупости, за което публиката едно друго често пѣти много-значително се спогледаваше, и колкото се мѣчеше да бие на чувствата на слушателитѣ и колкото се въздуше-вляваше отъ избраната публика дано да ѿ накара да му рѣкопещи, както ѿ призоваваше, то публиката толкова по-вече негодуваше противъ неговото самоунижение и заискивание прѣдъ неѣ чрѣвъ „сестриченца“, „братченца“ и „майчица“. Всички се убѣдихъ какъвъ е Краевъ като характеръ и защото добрѣ го знаѣтъ цѣто е за политико-общественъ дѣятелъ.

Както явихме въ миналия брой, съдебнитѣ засѣдатели оправдахъ подсѣдимия, слѣдъ като сѣдѣтъ прѣдварително отне отъ обвинителната страна възможността да защитява обвинението си, като не ѿ се допусна да се ползува отъ документитѣ, които имаше отъ воинския началникъ.

Казватъ, че прокурорътъ цѣлъ да апелира дѣлото.

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

Излѣзе Указъ за отварението на втората сесия на VIII Народно Събрание на 15 того; обаче това се отложило за 19-ий, тѣй като прѣди 3—4 дни силни поройни дѣждове въ Южна България сѣх прѣкъсѣли на много мѣста съобщенията по желѣзнопѣтната линия.

Тукашната първоначална комиссия по опрѣдѣление данѣка върху занятията е почнѣла своитѣ дѣйствия отъ 1-й того. До колкото можаме да узнаемъ отъ нѣкои лица, които биле вече обложени, комиссията е била много справедлива спрямо занаятчиитѣ, които въ градѣтъ ни изобилствуватъ. Чудитѣ поданници цѣ градѣтъ ни почти по-вечето сѣх подали своитѣ декларации за да се обложатъ съ данѣкъ, съ исклучение на двѣ-три лица, които още не сѣх подали декларации. Ний ще научимъ имената на тия лица и ги съобщимъ на съграждани-тѣ си за да ги знаѣтъ и тѣ. А за сега ще кажемъ имената само на двамата аптекари: г. г. Костаки Ивановъ и Вайманъ които отъ толкова години сѣх въ града ни и отъ насъ сѣх се убогатили, а сега не искатъ да плащатъ данѣкъ за това си занятие.

Ний сме увѣрени, че когато почне прѣвѣрката за платившитѣ и неплатившитѣ тоя данѣкъ, правителството нѣма да се церемони съ таквото, а ще имъ даде да разберѣтъ, че тоя законъ е за всички безъ равлика на поданство. Тия лица, които сѣх се обогатили много и прѣмногѣ на нашъ гърбъ, а сега, когато и най-бѣдния си подава декларации за обложъ, тѣ отбѣгватъ; това е просто скандалъ.

Вмѣсто г. д-ръ Ив. Капарова, който биде уполенъ по собствено желание, за прѣдѣдатель на Шуменскитѣ Окр. Сѣдъ е назначенъ прокурорътъ при Търновскитѣ Окрѣженъ Сѣдъ, г. Соко-ровъ, а вмѣсто сегашний прокуроръ при тукашния сѣдъ, г. Каракашева, който е прѣмѣстенъ на сѣдѣщата длъжностъ при Кюстандилскитѣ Окрѣженъ Сѣдъ, е назначенъ г. Х. Нешковъ, който е испѣл-нявалъ длъжността помощ. прокурора при Сили-стренскитѣ Окр. Сѣдъ.

За назначаванieto на г. Сокорова, при все че не го познавахме лично, само като имаме прѣдъ видъ, отъ една страна отивитѣ на тѣзи, които го познаватъ още отъ университета, а отъ друга, че гий е човѣкъ съ юридическо образование, свършилъ съ отличне правнитѣ науки въ Лованскитѣ университетъ, нѣмаме какво да кажемъ; но по назначението на г. Хр. Нешкова ще кажемъ, че съ неговото назначаванieto е станѣло голѣма грѣшка, тѣй като ни сѣх извѣстни неговитѣ юридически способности. Той иде тукъ за прокуроръ и за началникъ на г. Странжева, които е юристъ, когато г. Нешковъ нито е юристъ, нито като практиканъ се е отличилъ въ нѣщо. Желателно е да се поправи оврѣме тая грѣшка.

Отъ нѣколко врѣме въ градѣтъ ни се е открилъ единъ манифактуренъ дюкитъ на нѣкой си Сприджонъ. Негова милостъ си е позволявалъ да продава платоветѣ съ аршинъ, вмѣсто съ метръ, а прѣждата (мората) на четъ, на тура, вмѣсто съ теглика. По тоя начинъ той намиралъ смѣтка да намалява цѣнитѣ до толкова, до колкото не е въз-можно на нѣкой манифактурджия да намалява, вслѣдствие на което той е подирѣлъ цѣлия мани-фактурджийскитѣ еснафъ. Обращаме вниманието върху това на полицейскитѣ и на градскитѣ агенти.

Извѣстятъ изъ София, че г. Начовичъ, министръ на Вънкашнитѣ Работи се е завърналъ на 7-ий того.

Извѣстия на цѣлъ Шуменъ и на цѣла Про-вадия, В. Кожухаровъ, пише въ послѣдния брой на „Народно Съзнание“, че обнародванитѣ документи въ миналия брой на „Защита“ ни сѣх биле дадени отъ Шумн. Окол. Началникъ г. П. Василевъ. Имаме да извѣстимъ Кожухарова, че г. Н. Василевъ не ни е давалъ никакви документи.

Изъ града ни се прѣснѣ слухъ, че когато Краевъ се е научилъ, че е излѣзълъ Указа за свик-ването на народнитѣ прѣдставители, поискалъ чрѣвъ помощта на спиритизмътъ да узнае, дали ще падне настоящия кабинетъ въ тая сесия на народното събрание и че, ако падне министерството, той ще може ли да стане голѣмъ човѣкъ. Масичката, на която ставалъ тоя опитъ, показвала че кабинета цѣлъ да паднѣ, Радославовъ цѣлъ да съста-ви новъ кабинетъ и че той цѣлъ да бѣде членъ на тоя кабинетъ — министръ на правосѣдието. Радостъ не описуема била въ това врѣме. Лица, които сѣх виждали (слѣдъ това показване на масичката) Краева да се расхожда по улицитѣ изъ града, сѣх го поздравявали, а той ги и не поглеждалъ даже; и турското население въ градѣтъ е забѣлѣзало това промѣнение у Краева, та помежду си, като не знаели каква е причината на тая промена, казва ли си: *бу Краевъ я дели олоу, я дели оладжакъ.*

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ

Парижъ, 6 того. Извръщатъ официозно, че същещието, прието отъ портата, доуца приемише Християни въ държавни учреждения, християнски чиновници при главния комисаръ и християни секретари при турските чиновници. Тия мърки ще бждатъ приложени въ шеститъ армянски области. Портата приема тозъ предложението относително затворенитъ, амнистията мѣстната полиция и курдския полкъ Хамидие.

Лондонъ с. д. Лордъ Розбернъ сърада Салесбури за приемане арменскитъ реформи отъ Султана, казва, че либералитъ желаетъ да поддържатъ възможность кабинета въ външната му политика.

Цариградъ, с. д. Потвърденото съглашение не прѣвижда нищо по-вече отъ първитъ прѣдложения. Освѣта пзвѣститъ устѣпки, съдържа още слѣдующето назначение: християнски помощникъ при извънредния комисаръ назначенъ при валиитъ и мотесарифитъ, които ще бждатъ християни, приемане християнски чиновници въ другитъ административни части. Исплънението на тия мърки е възложено на Контролната Комиссия, която ще опрѣдѣли и числото на горескитъ падари християни за всѣка нахля. Реформитъ се прилагатъ на всички азиатски нахии, имѣюща християнски общини. Чуждия Контроль се възлага на драгоманитъ, които се сношаватъ направо съ Контролната Комиссия, засѣдающа въ Цариградъ. Дипломатическитъ кръгове вѣрватъ, че реформитъ ще бждатъ слѣдъ малко обявени тѣжестивно чрѣзъ Хати-Хумаюнъ и че това ще способствува за подобрѣние положението, нѣщо което изглежда доказано. За новото повѣдене на арменцитъ, посланицитъ направихъ прѣдъ арменския Патриархъ постѣлките, за които е било съобщено вече. Поканихъ Патриарха, да прѣдупрѣди дѣйствието на арменското население, които бихъ попрѣчили на посредничеството на слѣдъ.

Цариградъ, 7 того. Слѣдъ селямѣлка, г. Нелидонъ биде приетъ на частна ауденция отъ Султанитъ, Вахри Паша, нараненъ въ Требизондъ отъ арменци, пристигна тукъ. Вчера имаше ново раздаване на пари и месо на софитъ отъ разнитъ медресета. Идеята за тържественно обнародване реформитъ чрѣзъ Хатъ, наглежда проставена. Въ Илджай ставатъ всѣкидневни съвѣщания съ велкия везиръ Саидъ Паша и други. Партата не е още официално увѣдомена за бомбардиране града Забара, вилаетъ Бассора, на иѣмане телеграфически съобщения.

Цариградъ, 8 того. Очевидци ва кланѣто въ Требизондъ, пристигнали тукъ, разправятъ, че първото нападение било отъ страна на лавоветъ; полицията и жандармерията взели участие въ кланѣто и грабежа, на които се турилъ край съ пристиганнето войски.

Въ Инеболу Турцитъ бѣхъ рѣшили да исколятъ цощѣмъ живущитъ тамъ 150 арменци, но една силна буря осуети този планъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписании обявямъ на г-да гражданитъ, че отъ 9 того се радѣлихмъ съ съдружника си Юрданъ Ангеловъ и се прѣмѣстихъ въ първия дюгени на сѣщото здание.

Въ дюгента ми се намиратъ разнородни български платове, като: шаеци, камири и пр.

Работа чиста, бърза и съ най-умѣрени цѣни. Съ почитание: Станчо Ив. Градинаровъ

КНИГОВѢЗНИЦАТА

на Димитъръ Ивановъ

Се прѣмѣсти въ магазинитъ на г. Димитраки Бжджиевъ, до печатницата на Снасъ Поповъ, улица полицейска № 130.

Подвързия здрава, добра. Порѣжкитъ се попълнятъ бърже. Цѣни умѣрени.

(2-2)

ОБЯВЛЕНИЕ

Продаватъ се:

Дгѣ къщи съ 1 1/2 драмъ вода, шестъ дюгени, изоби, ахѣри, находящи се въ гр. Шумень ерѣщу новата баня и принадлежащи на с. Т. Ив. Джебаровъ. За споразумѣние до сѣщия въ София или до пълнощникитъ му, г. Киро Божиловъ, адвокатъ въ Шумень.

(6-2)

Стефанъ Кушевъ

и

Жеко П. Коджабашевъ

Отворихъ железарска работилница ерѣщу вѣцевия складъ на 7-й п. Прѣславскитъ полкъ. Приематъ порѣжки за праване и поправане балкони, грѣлажи, кровати и разни машини. Цѣни умѣрени, работа бърза и добра.

РУССКА ГРАММАТИКА

(Этимологія)

Второ прѣработено и допълнено издание

отъ

А. П. Николаевъ.

Цѣна 1 л. 20 ст.

Адресъ: гр. Шумень, А. П. Николаевъ, учителъ.

Шумень, Печатница „Искра“.

Прѣди нѣколко дни въ града ни биле пристигнали двама отъ тѣи нареченитъ пунгаши, за да упражнятъ своя занаятъ и въ нашия градъ; но, за щастие, и двамата биле хианати, та не имъ оставало врѣме и да се опитатъ даже. И двамата билъ обдѣлени съ дълги палта и съ астраганени калпаки. Когато ги обискирали намѣрено било въ мѣстото, къдѣто се расканчатъ панталонитъ опрѣдъ, съшити въ цѣпнатината въ едного отъ около 10 напалеона, а у другия около 7—8 лири турски и напалеони. И двамата тия гости биле испратени въ тия градове, къдѣто по-отрано еж упражнявали занаята си.

Отъ появилитъ се на нѣколко мѣста въ Шумненски окръгъ разбойници, тукашната полиция е хванѣла една отъ тѣхъ на име Ибрямъ Хасановъ отъ с. Вѣль-Врѣгъ. При обискиранieto му, намѣрили се въ него 10—15 напалеона 1 часовникъ. До колкото можакме да узнаемъ, и въ Прѣславъ билъ хванѣтъ каруцаря, който принасялъ отъ едно мѣсто на друго тия разбойници. Хианатия разбойникъ е искавалъ всичкитъ си другари, така щото въ скоро врѣме ще имаме тия крадци исправени прѣдъ сѣдитъ за наказание.

ДОПИСКИ

Силистра, 5 септемор. 1895 г.

Господине редакторе,

Въ писъмцето си отъ минѣлата 1894 година, което благоволихте да напечатате въ единъ отъ броеветъ на редактирании отъ васъ вѣстникъ, ви се бѣхъ обѣщавалъ да ви пиша и другъ пжтъ, но понеже вѣстника бѣше сирѣлъ прѣзъ течението на цѣлата година, то съ настоящето си най-учтиво ви моля, да напечатате въ единъ отъ близкитъ броеве на уважаемый ви вѣстникъ слѣдующитъ ми нѣколко реда:

Почти въ всѣка една държава е узаконено истрѣблението на дивитъ вредителни звѣрове; въ насъ обаче, освѣтъ истрѣблението на подобнитъ — съ едно окръжно е узаконено истрѣблението на гаргитъ, свракиитъ, гарванитъ и пр. животни. Прѣзъ минѣлата година отъ една статистика, печатана въ разни вѣстници и списания, ставаше явно, че въ Англия е билъ убитъ послѣдний вѣлкъ; но прѣдъ видъ, че въ насъ не е държана подобна статистика, отъ която да се знае числото на убититъ гарги и гарвани, азъ ще си послужа съ държаната отъ мене статистика, която съмъ събиралъ отъ 18-ий Май 1894 година до сега, въ нашия затѣнтенъ на България край, — Дели-Орманъ.

Тукъ, като се получи въпросното окръжно и разгласи отъ общинскитъ кметове на населението, съ което се задѣжаваше всѣко семейство да убие по извѣстно число гарги и гарвани, населението разви бърза дѣятелность и ги истрѣби всичкитъ.

Останали бѣхъ за (юрнекъ) мостра, само единъ гарванъ и една гарга, които на 1-ий того тоже се изгубихъ (умрѣхъ).

Думата ми е за Силистренскитъ адвокатъ Д. Маламеновъ, прѣдѣдатель на окръжний съвѣтъ и Нидѣлчо Пейчевъ отъ с. Кара-Орманъ, синъ на „Лунгата“, по милость Божи членъ-касснеръ въ Силистренската окр. постоянна комиссия.

На 1-ий того бѣхъ отишълъ въ Силистренската Окр. постоянна комиссия да получа нѣколко килограма рапичено сѣме, което постоянната комиссия раздава даромъ на населението за засѣвание. Тъкмо и на врѣме съмъ отишълъ, когато се бѣ отворила сессията на окръжний съвѣтъ. Тукъ да гледашъ джумбюшь... Болшинството, състоюще се отъ 8 души интелегентни членове ерѣщу 6 оппозиционни, поднасятъ прѣдѣдателя на Окр. Съвѣтъ, Д. Маламенову, прѣдложение, съ което искатъ да се опрѣдѣли на дневенъ редъ за сугрѣшното засѣдание, да се бламира прѣдѣдателя на окр. съвѣтъ Д. Маламеновъ и членъ касснера Н. Пейчевъ за некоректното имъ повѣдене, който блатъ да стане съгласно чл. 20 буква г. отъ Закона за окр. съвѣти. Провикна се киръ Маламеновъ, че бламиранieto му било Стамболовщина, а самъ той се съедини съ най-вѣрлитъ Стамболовисти, — Дяно Коджабашевъ (Садинский герой), Петръ Чаушевъ и др. и работи съ тѣхъ. Сиромаситъ, до какво дѣредеже испаднѣхъ! съжелявамъ ги, но не можъ да имъ помогна. Бѣгахъ, правихъ, струвахъ, клеветихъ прѣдъ министерството, но като видѣхъ, че то имъ узна лъжитъ и шарлатанитъ, обрѣвѣхъ колата и прѣгърнѣхъ Радославова, станихъ Радослависти съ святата надѣжда: Радославовъ като стане президентъ-министръ днесъ, или утрѣ, Маламеновъ ще бжде избранъ за народенъ прѣдѣдатель, а Пейчевъ, по всѣка вѣроятность, Окол. Началникъ въ Силистра. (Гладна кокошка, просо сънува) Да имъ еж честити постове!...

Смѣло казвамъ на тия гаспода: че и тамъ нѣма да ги огрѣе, защото Радославовъ има да се провѣва за министерскитъ постъ, а тѣ ще си работятъ съ разнитъ конокрадци и нехранимайковци.

Моя съвѣтъ на Маламенова е да се остави отъ това дебелогластво и въ случай, не дай Боже, бжде избранъ нѣкоги пакъ за прѣдѣдатель на окр. съвѣтъ, щомъ види противъ себѣ си болшинство да се отеграни самъ, а да не очаква да го исхвърлятъ като парцалъ и да се прѣпира като „жаба на бързей“ а да си гледа перото, или пжкъ ако има сил-

но желание да води партия, азъ го прѣпорѣчвамъ на Разградци, като тѣхенъ бившъ голѣмецъ да си даде кандидатурата въ Разградъ!... А на Лунгува синъ Нидѣлчо, казвамъ да се остави вѣче отъ партията и си отиде въ Кара-Орманъ да оре нивчикитъ, останѣли отъ баща му мерозъ, защото отъ тѣхъ има полза, а въ Силистра се печалѣтъ само болѣсти, които се лѣкуватъ въ Руссе. Комедията се свърши съ това, че ги исхвърлихъ изъ окр. съвѣтъ и възъ постоянната комиссия, като кучета изъ пещъ.

Другъ пжтъ по-вече, а за сега толкова стига.

Единъ Селянинъ.

С. Кара-Агачъ, Септемор. 1895 г.

Господине Редакторе!

Въ 23-24 брой на вѣстникъ „Народно Съзнание“ е помѣстена една съвършено необмислена и крайно блудкава дописка, която никои отъ вѣстникаритъ не би погледнѣлъ, нежели да ѣ обнародва.

Авторъ-тъ на тази дописка, Д. Ранковъ, е глупавото братче на Варненското Кошито, гдѣто бѣше голѣмъ човѣкъ въ Варна, пжкъ сега станъ за петъ пари. То влѣзало подъ кожата на нашия Общ. Кметъ и го накарало да се обрне на серсеминъ: да не знае, какво върши, да обезумѣе до такава стѣпень, щото да се остави да го води за носѣтъ едно хлапе, което, дѣто е отишло, все е запашило по една свѣщъ.

Отъ батя си долу нѣма да падне, я! Не искамъ да изброявамъ неговитъ злоупотребления, на които слѣдитъ мжтъ, но ще кажа само нѣколко думи въ отговоръ на дописката, съ която ме наричатъ коне-крадецъ, владѣшки разбойникъ и пр. Общинския ни Кметъ, Тодоръ Славовъ, когото ний имахме за умненъ човѣкъ, излѣзе, че е единъ отъ най-позорнитъ лъжци: „вѣлкъ въ агнешка кожа“. Като не можъ да играе свободно своята сопѣджейска роля, намѣрилъ е за удобно, съгласно съвѣтитъ на малкото Гагаузче, да чисти всички честни хора отъ общинския съставъ, които му прѣчѣтъ да си „опмете кошницата“. За тази цѣль той избралъ орѣжикето, съ което воюва и днешната „сопѣджейска оппозиция“. „Чабукъ хърѣвъ евъ сайбѣи шаширтѣрѣр“ Прѣди да се разберѣтъ, че еж вагабонти, изливатъ чрѣзъ печата да се прѣдставятъ за чиста монета, а да позорѣтъ честнитъ хора, като имъ приписватъ такива гнусни дѣла, които само тѣ еж способни да вършатъ.

Протестирамъ противъ тази гнусна клѣвета, за което съмъ завелъ уголовно дѣло ерѣщу тѣзи господиновици, които не слѣдъ много ще бждатъ улочени за ухото отъ правосѣднето, за да имъ се докаже, че не е шѣга да се гаврѣтъ съ честта на хората, на които тѣ не еж достойни даже обущата да обрѣнѣтъ.

Тодоръ Чорбаджи и С-е, безъ да си помислѣтъ, че на лъжката дѣното е плитко, глупували до безобразие. Както за депозиранията храна, така ежко и за 200-тѣ лева, събрани за купувание подарѣкъ при женитбата на Н. Ц. В., имамъ оправдателни документи, съ които ще принудѣя противницитъ си да ближѣтъ онова, което еж влюли и да се червятъ въ сѣдебната камара.

Колкото за ятакѣлка, нѣма какво да се каже, защото по-вече страни пжтници се подселоняватъ подъ моята стрѣха. Нито едного не ежмъ прѣщавалъ безъ комаче хлѣбъ, което се има за най-прилично благодарение по нашитъ села. Това ли ми е ятакѣлка? Че съмъ прибиралъ конекрадци да гуляѣтъ въ крѣчмата ми, може и да е вѣрно, но нима азъ трѣбва да раснитвамъ гоститъ си, конокрадци ли еж или не? Когато се ѣде ягнето, кмета Тодоръ Славовъ бѣше на чело на пирующата компания. Кой да е знавалъ, та още тогава да го пита, кметъ ли е или коне-крадецъ. Съ една рѣчь, ако съмъ прибиралъ крадци, тѣ не еж други, освѣнъ кмета Т. Славовъ и С-е.

Лесно е да оцѣнявашъ хората, но е мѣчно да оцѣнишъ себе си.

Т. Славовъ е единчикъ, който обрѣнѣ селото ни съ главата надолу. Неговитъ безобразия надминавахъ ония на най-подлитъ лъжци и експлоататори на сиромашката парѣ. Близе е вече денѣтъ, когато той и подлитъ му гавази Д. Ранковъ и Тодоръ Пенчевъ ще бждатъ заставени да даватъ отчетъ за всичко, което тежи върху гърбѣтъ имъ.

Ложитъ езици говорѣтъ, че той чрѣзъ своя по-лукавъ гавазинъ Т. Пенчевъ е улеснявалъ крадцитъ въ продажба на краденъ добитѣкъ чрѣзъ издаване фалшиви свидетелства, по менъ не ми се вѣрва, защото, особенно Т. Пенчевъ, е честно момче. Само единъ пжтъ се събркало, че откраднѣло едни хомути и още единъжъ—помагало на брата си да коли чуждъ добитѣкъ за пѣгърма, и него не му го вързахъ за кусуръ. Единий пжтъ го отървали лъжливи свидетели, вторий пжтъ никакъ не го искавали другаритъ, и ето ти го чистъ и прѣчиетъ като мухляво мазно гърне.

За сега скратявамъ до тукъ, като си запазвамъ правото да говорѣ по-послѣ, слѣдъ като се разгледа заведеното ми противъ тѣхъ уголовно дѣло за написание обидна чрѣзъ печата.

Съ почитание Д. Илиевъ